

ståt sig i sin sanna naturliga Caractér, Utan den präktiga ståt på Danne-
marks Thron wiste sig Hennes hjertas Egenheter innom en liten krets,
innom sitt lilla Hof, i Zelle, i sin fulla glans, och förwårswade Henne
allas kärlek. Hennes upförelse war Majestät och behaglighet. Hon war full-
komlig i alla de öfningar och wetenskaper, som tilhöra Hennes kön och
Hennes Rang. Wid hela Danska Hofwet dansade ingen en så skön me-
nætte, som Hon, och Hon satt til Häft med en orwanlig konst och wärdig-
het. Hon förstod Musiquen, och under sitt wistande i Zelle använde fle-
ra timmar på dagen, at spela Clavier. Hennes klädnad war utan pragt,
och röjde samma enfold, som Hennes upförelse. Hennes Talanger woro
förtrefliga och widsträckt. Genom mycken läsning hade Hon upodlat
dem, och wiste de sig til Hennes fördel wid alla tillfällen.

Hon talade med en förunderlig sätthet: Fransyska, Tyska, Engelska
och Danska; förenade med dessa språken insigt i Italienskan, hwilken Hon
lärt med mycken flit. Hennes Manerer woro ömra och inlagande; ja! äf-
wen Hennes inkränkta Finaneer kunde ei hindra dess medfödda Furstliga
ädelmod och wälgörande hjerta. Altid öpnade Hon sin hand at den fattig-
de och nödlidande. Af Naturen war Hon munter och i sig sjelf lycklig,
af sitt hela Hof på det ömaste älskad och tillbeden, och sjelfwa widrigherens
röcken, kunde ej fördunkla Hennes Själs stillhet och glättighet. Ehuru
wål på ett sätt . . . Skild från Danska Thron, hyste Hon dock in-
gen känsla af hämd emot hwilken som håldst — Himmel! hwilken dygd!
Hennes hjerta war af ingen Aressjuka smittad, och kastade Hon en blick til-
bakars på den krona, man . . . med en lika nöjdhet och en Själens hög-
het, som hade til äfwenlys kommit en Philip V eller en Victor Amadeus,
at rodna. — Sällan mötte Hon något Barn, med hwilket Hon ej tala-
de, och gaf det full ordsak, at med glädje berättat sina Föräldrar huru det
talat med Drottningen. Alla förtjustes af Henne; men så Sällskaps-
Hon war med äfwen den ringaste; så mycken Majestätisk wärdighet gaf
Hon sin ställning, sin gång, då Hon, som Drottning wisade sig. Förty-
nar ej denna Prinsessa i så många hänsende, at föremigas? Landständer-
na i Furstendömmet Lauenburg, hafwa darsöre af Rynningen i England
utbett sig tillstånd, at uprätta Hennes ärestod i Fransyska Trägården, där
Hon förndt så många kunder. Tysklands största och berömdaste Konst-
när, Herr Professor Oeser i Leipzig har dertill gifwit plan och ritning; och

och hoppas man, at detta Monument blir både denna stora Drottning,
som och Ridderskapet wärdigt, på hwars bekostnad det upreses.

Som det största prof af denna Prinsefäns Kongl. tankesätt, Des
hjerter, Des dygder, och des ända til tårar rörande Wärtalighet äfwen i
sina sista stunder, anför jag följande

Drottning *CAROLINA MATHILDAS* Bref til sin Broder,
Konungen af England.

Sire!

J dödens högtidliga stund wänder jag mig til Er, min Konung! äls-
skade Broder! för at tacka för all den godhet, som Ni under hela min
lefnad, i synnerhet under mina öfwerhopade widrigheter bewisat mig.

Jag döer gjerna, och ingen ting uppehåller mig — Icke min blom-
strande ålder, icke mina dagars Wår, ingen lefnads sedgd, hwilken från
närmare eller längre tider har kunnat wänta på mig.

Hwad kan wäl Lifwet hafwa för retande för den, som är skild från
alt det Han älskar! Gemål, Barn, Syskon! . . . Af Kongeligt blod, sielf
en Drottning, har jag lefwat det bedrösweligaste lif, och blifwit Werlden
et exempel, at hwarken Krona eller Spira förmå frällsa ifrån olyckor.

Uti min lefnads wår öfwerhaf jag mitt Fädernesland, reste til et
wida skilt Konunga-Rike, Hade en Gemål, den jag älskade, sielf älskanswär-
da Barn, och njöt den Himme ska fröjd, at här och där bidra till et helt
Folks sällhet. Men plörligt, — (Ack! åtankan af denna förskräckeliga
händelsen påskyndar min död) förtade jag från min lyckas höjd, förlorade
min Gemåls kärlek, hölides med skymf och skam måste fly utur Ri-
ket, utan at än en gång få trycka mina Lifstruckter intil mit bröst, och
med smärtande Moders tårar suckta dem. Wore jag skyldig: jag hade
dragit bördan af mina brott, gömt mig undan i någon förborgad ort af
det Wäsendet, mot hwilket jag brutit, afbidat förbannelser och död. Men
jag är ostkyldig — Med bås wande hand på hwilken redan döds swetten
rinner,

rinner, skrifwer jag detta — Jag är oskyldig. Gud, hwilken jag anropar, som skapade mig, som dömmar mig, är Witne til min oskuld. Måtte Han dock efter min död öfwertygga Wärlden! at jag ej förtjenar en enda af de fassliga beskylningar, hwarmed hemliga fienders nycker besäckat min Carakter, dragit min redlighet i twiswelsmål och trampat min wärdighet under föttern. Tro, Sire! en döende Syster, en Drottning — Anmer en Christen, hwilken med rysning och förkräckelse skulle kasta på Er wigheten en blick, i fall Hennes sista bekännelse wore en osanning. — Jag döer glad, tro mig; ty den olycklige wälsignar döden.

Men det smärtar mig långt grufweligare än dödsqwal, at ej en af alla de jag älskar, står wid min dödsfång, meddelar mig den sista lifwets tröst genom en öm handtryckning och genom medlidande blickar; ej en med en ljuf hand lägger mina brustna ögon tillsammans.

Dock jag är ej ensam. Gud, min oskulds enda Witne blickar hit ner på den fång, där jag lider. Min Skyds-Angel swärfwar omkring mig och bringar mig snart dit, där jag för mina Wänner, och äfwen för mina Tyranner kan bedja.

Farwål, min Kungliga Bror! Himlen wälsigne Er! Wälsigne min Gemål, mina Barn, England, Danmark, hela Wärlden! — Unna mitt Lik, at få hwila i Wära Förfäders Graf — och nu det sista, sista ousägjeliga långa Farwål!

Er Olyckliga

CAROLINE MATHILDE.

Högst Salig Hennes Maj:ts Lik blef för den starka hettan full med det snaraste lagd i den Furstelige Grafswen, näst intil Hertig GEORG WILHELM den sista af Zelliska linien, och den första nu Regerande Konungliga Daniska och Stor-Brittanska Husets Stamsfader. Af Hennes Cavalierer kunde endast Hennes Kammar-Herre Riks-Fri-Herre von S * * följa det Kungliga Liket.

Hennes

Hennes Öfwerste Marskalk Herr von H * * och Hennes Kammar-
 Zinkare Baron von S * * woro begge sjuka. — Och således måste en
 Prinsessa, som förtjent det lyckligaste öde, af sorg och bekymmer förtärd, i
 sitt tjugonde hjerde år, sluta et lif, hwilket med widrigheter tog sin början
 †) och som i hela sitt lopp ej saknade de dunklaste dagar.

Grodan — Fabel *).

När i et fjärr en hop med Grodor låg,
 Ack! roppte en, som hånryckt såg,
 Hur et Syrvärkeri i nejden börjat brinna,
 Ack! skåden hwilka klara blöf,
 Som Månstjan tänder up för Dö,
 På det Hon må wår Fjårlek winna.
 O Du, som heligt yfwar Dig,
 När alla nattens Sjernor glimma
 Kring Hennes Drottning's bleka strimma,
 Och ropar: det är gjort för mig —

Linn

†) Wid Hennes Herr Gaders Prinsen af Wallis Fredrich Ludwigs Döds!

*) Insåndt.

För Dig, som på et litet flöt
 En bäll bland grymma öden hwimlar!
 För Dig så många tusen Himlar
 At lysa wägen för Din fot!
 Och Han, som Himlarna omfattar
 At Dig, Du Matkars söda skattar
 Med dessa hus, med denna ståt!
 O! När Du högt åt Grodan skrattar;
 I tysthet öfwer människans gråt!

Ark. 32 utkommer nästa Mondag kl. 8 om morgonen.

Tryckt hos Commisarien P. A. BRÖDIN, 1784.

Fryd-Friheten den Wälsignade.

Stockholm d. 16 Februarii 1784.

Den Christeliga Undergifwenheten Öfversättning ifrån Engelskan *).

Det är en Fånge som talar. Han ligger innesluten i ett mörkt fängelse under Jorden, Händerna och Fötterna fastlåsta wid väggen — Han vaknar ur en sömn.]

Hvad de tunga Eledjorna gifwa för et ohyggeligt dån innom dessa underjordiska hwalf! Deras buller wäckte mig ur min sömn och klingrade mina glada drömmar . . . Glada drömmar; . . . Hvad säger jag? Kan en olycklig Fånge som naken och bunden, sjätrvad i jåden och bojor, nersänkt i en mörk och stinkande lusa kånna glådjens? Är glådjens lufflighet gjord för den som icke har tillstånd at omgåås med andra ån nattens spöken, hwars öga icke får råkas af dagens strålar? . . . Ja, jag säger det til Din plåga, Du Tyrann! Du människoflåckrets böddel! mitt i dessa kånkrar, wid hwilkas åsyn männskligheten ryser, kan man wara lycklig: Man kan wara lycklig uti dessa slarfwor, innom dessa lås och dessa riglar.

Et

*) Infåndt.

Et rent samwete trottsar de gruffigaste olyckor. Med synen wänd til Himmelen glömmar man alla jordiska plågor. Då kan man med leende mun tala om alla pinorummets fälligheter. Stregel och hjul, tusende dödar hafwa ingen ting försträckande för den som har hopp om et bättre lif och som litat på Guds försyn.

Hwilken behaglig dröm! jag såg Dig Du min älskade Far! som is genom en nellig död blifwit skild ifrån Din Son. En Himmelsk tillfredsställelse lyst ur Ditt ansigte. Du kom emot mig med öppna armar; Du tryckte mig uti Din famn och sade: "bär Dina bojor med Christeligt tålamod mitt Barn! Skuldens och lidelsens lön wäntar Dig i höjden. Åstärka Dina tårar; innan kort skola Wi råkas och blifwa tillsammans för ewigt. Klaga ej mera öfwer min död: Han war en wälgjörande wän som förde mig till sällheten. Bör Du misunna mig min lycka? Du förlorade mig som swag, sjuktig, dödlig, öfwerhopad af brister och fel, och Du får mig åter renad, förhårligad, odödlig. Jag älskade sanningen under min lefnad, jag bjöd til at i min lilla krets upfyllo skuldigheterna som Christen, som Medborgare och som hederlig karl: Detta gjorde min ofärd. Jag blef harad af Buckingham för det jag ej wille släcka mitt samwete, och foga mig efter Hans nedriga affikter. Hans oförsonliga hat har lagt mig under Bödelsyrkan: Sedan jag icke är mera til, så har det drabbat Dig: Men lätt ej Ditt mod falla min Son! Du lider oskyldigt! Denna försäkran bör kunna ge Dig en förundranswärd styrka. Wet! at den olyckliga som förföjt Öf är nära sitt slut. Innan detta året är til ända, äro Hans dagar förbi och Han får en wäldsam död och Guds rättfärdighet tillåter Honom ingen beredelse tid: En Ängel har uppenbarat mig detta. Utgjut därfdre inga förbannelser öfwer Honom, ty Han är förut nog olycklig igenom sina laster och sitt samwetsqwal. Det är alltid rådeligt at åt Himlen öfwerlåta omsorgen at straffa jordens Tyranner och wårt slægtes förtryckare. Bär Du endast deras of med förtröstan om ett bättre lif: Lid och dö som en Christen.

Ja min Far! med den Högstas bistånd skall jag wara tålig. Det skall blifwa en tröst i mitt lidande, at Din anda swäfswar omkring mig och

*) Due de Buckingham blef enligt denna prophetia mördad år 1638.

